

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 6. Leto IV.
v LJUBLJANI, 23. marca 1905.

Izhaja
vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“
Tiska „Katoliška tiskarna“
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena
mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranj.)
Naročnina in inserati pa: Upravištvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina VI. zvezka:

	Stran
Na vojsko zoper pijanost! Družba treznosti — kakšna je in kaj zahteva	81
Le sevaj, pomladansko solnce	84
Vedno češčenje v ljubljanski šk. hiši	84
Krščanska potrpežljivost	86
Sedma: ne kradi	86
Kje je Jezus?	89
Pasje vijolice ali napačna pobožnost	89
Lepa smrt dveh duhovnikov	89
Za naše fante	90
Posebni vlak v nebesa	91
Cerkveni razgled po katoliškem svetu	92
Cerkveni razgled po domovini	93
Od, ustki meseca aprila 1905	96
V molitev se priporočajo	96

Sprejemnice družbe treznosti se dobé v Ničmanovi prodajalni v Ljubljani in sicer v dveh oblikah: manjši s pravili vred, in večji na kartonu, (ki se lahko v okvir dene) brez pravil; oboje po 10 h.

Podpisana uljudno naznanja preč duhovščini, da je **otvorila**
na Mestnem trgu šte. 7 v Ljubljani
zalogo umetnih cvetlic
ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoracijskih
vencev in cvetlic, dalje vencev za gg. novomašnike, nagrobnih
vencev in trakov itd. po najnižjih cenah. 1719 B. 10
Postrežba točna in poštna!
Najodličnejšim spoštovanjem **Antonija Mildner.**

Na vojsko zoper pijanost!

Družba treznosti — kakšna je in kaj zahteva.

Našteli smo zadnjič nekoliko vzrokov, zakaj da moramo napovedati vojsko pijančevanju. Lahko bi jih našteli še veliko več. Ali to bi se reklo vodo v morje nositi. Kajne, v morju je vode dosti; odveč bi bilo vanje jo še nositi. Tako je tudi odveč, dokazovati, kako da ljudje preveč pijejo, koliko da si s tem škodujejo, in kako potrebno je torej, da se zoper to kaj stori. Kdor ni slep in gluh, kdor ni neumen ali pa hudoben, to sam lahko vidi.

Dosti je to, kar smo zadnjič rekli: Žalostne prikazni naših pijancev in poguba toliko duš, ki v pekel deró, to dvoje že na ves glas do neba vpije, da se vendar že zganimo in kaj storimo, da se zabrani ta silna povodenj pijančevanja!

Zato je čas, da gremo naprej in povemo, kakšna je družba treznosti in kaj zahteva. — Poslušajte torej!

Družba treznosti ima tri stopnje, izmed katerih si lahko izbere vsak, katero hoče, katera se njemu primerna ali potrebna zdi.

Na 1. stopnji so oni, ki se zavežejo, da ne bodo pili nikakega žganja

Na 2. stopnji, ki ne pijejo nikakega žganja, druge upijanljive pijače pa uživajo zmerno, toda vsaj vsak dan (najmanj en dan v tednu, ali pa tudi dalj časa) ne.

Na 3. stopnji, kateri ne pijejo nobene upijanljive pijače.

To je družba treznosti. Ima še več manj-

ših, postranskih dolžnosti za svoje ude; toda te so glavne.

Prepričani smo, ko boste to brali ali pa, ko bodo ljudje to slišali, reklo jih bo mnogo, kakor so rekli Judje — če smemo to dvoje primerjati — ko jim je Jezus napovedoval, da jim bo dal svoje meso jesti: „Ta govor je trd; kdo ga more poslušati?!“ Ni jim moglo v glavo iti, kako bi mogel Jezus kaj takega storiti. In evangelij pravi: „Od tiste ure so mnogi njegovih učencev odstopili in niso več hodili z njim.“ To pa Jezusa ni kar nič premaknilo, in ni odjenjal za las, marveč izpeljal to, kar je obljubil.

Tako bodo tudi mnogi nad to družbo nevoljno z glavo zmajali in se namrdnili, češ: to pa ni za nas! Mi smo mislili, da so samo kakšni očenaši za molit, potem bi se že zapisali; da bi ga pa ne smeli piti — tega pa ne! Pili ga bomo pa še!

Tisti pa, ki so to družbo napravili, pa menda tudi pravijo: Ne moremo pomagati, če komu ni všeč. Družba taka — ali pa nikaka! Lahko bi napravili družbo, ki bi ljudem bolj ugajala in v katero bi se jih več vpisalo, a kaj bi to pomagalo? Imeli smo že enkrat eno tako družbo, v kateri je bilo časih zapisanih na stotine ljudi. — pilo se je pa poznej kakor prej. Tukaj jih bo pa sicer manj vpisanih, a vsaj ti bodo, kar imajo biti. To bodo — junaki! Mi kličemo na vojsko zoper

pijanost, in za vojsko se samo junaki! Junaki, ne mehkužni, ne bojazljivi, ki se ne smilijo sami sebi, ki se ne boje malenkostnih težav, ki se ne ustrašijo tudi porogljivega posmeha ne!

Tukaj je prav na mestu ona zgodba o Gedeonu in njegovih vojakih. Saj ste jo gotovo že kdaj slišali? Pa naj vam jo v kratkem še enkrat v spomin pokličemo! Gedeon je imel zbrano veliko armado, ko se je napravljal na vojsko zoper Madijane. Gospod pa mu pravi: veliko ljudstva je s teboj in Madijan mu ne bo dan v roke. Kdor je boječ in plašljiv, naj se vrne! In vrnilo se je 22 tisoč mož, ostalo jih je le 10 tisoč. In Gospod je rekel: še je veliko ljudstva, pelji jih k vodi, in tam jih bom poskusil. Kateri bodo vodo z jezikom lizali, jih odloči posebe; kateri jo bodo pa s pripognjenimi koleno, oni naj bodo na drugi strani. Tedaj je bilo število njih, ki so vodo k ustom z roko nosili in jo lizali, 300 mož. In samo s temi 300 možmi je Gedeon šel v vojsko, in — zmagal.

Tako bo tudi tukaj manjše število odločnih bojnikov več opravilo, kakor velika truma takih, ki se sovražniku ne upajo odločno porobu postaviti.

Toda pojasnimo že enkrat, zakaj ravno taka družba in ne drugačna. Saj vemo, da se bo vzdignilo zoper njo sto in sto ugovorov.

Povedati moramo, da je bilo že enkrat na tem, da bi se — kakor so nekateri želeli — na prvi stopnji zahtevalo samo: vsakega špiritovega žganja zdržati se. S tem se je hotela ta reč malo polajšati, kar bi bilo ljudem vsaj nekoliko bolj všeč. Toda po modrem prevdanku se je to zavrlo, in sedaj je izključeno vsakršno žganje. Zakaj tako? Prvič zato, ker žganja od žganja ni mogoče ločiti, — saj tudi med domače žganje mešajo špirit, da je ceneje — in nemogoče bi bilo nadzorovati, ali udje 1. stopnje svojo obljubo drže ali ne. Družba pa, pri kateri se videti ne da, ali udje svojo dolžnost izpolnujejo ali ne, ni nič, ker lahko vsak ravna, kakor se mu zljubi. — Drugič zato, ker tisti, ki so nagnjeni k pijanosti, jim škoduje eno žganje kakor drugo; — to dotičniki sami spoznajo in priznajo. Kakor hitro je pri žganju, je

izgubljen, pa naj bo medeno ali pozlačeno! — V sobotnem „Slovincu“ je bilo, da je samo v loškem sodnijskem okraju 260 kotlov, v katerih se kuha takóimenovano „domače“ žganje. En sodnijski okraj ni tako velik in en kotel ga pokuha precej. Torej koliko se ga nakuha! Ali menite, da je vse to „domače“ žganje popolnoma nedolžno? Saj sta nam že letos vsaj dva slučaja znana, kjer se je dotičnik samo „domačega“ tako napil, da je ob njem poginil! — 260 kotlov, koliko pa potem še špirita! Zares, to so ogromne množine, katere ljudje „požlampajo“! To so tuji junaki, — pa drugačni junaki — ki ga toliko zmagajo, toliko prenesejo; seveda jih večkrat tudi — zanesse, in časih tako daleč, da — več nazaj ne pridejo.

Torej zdaj veste, zakaj nikakršnega žganja.

Zdaj pa dalje: „Zakaj pa vendar nič žganja, pa prav nič?! Malo bi ga pa vendar smeli, saj malo ne škoduje; ljudje naj bi ga zmerno pili, pa bi bilo dobro, zakaj bi se jim čisto prepovedovalo?“ — Aha, to je ravno, za kar se gre! Zmerno naj bi pili, da, in nikdo bi jim ga ne branil. Ali ljudje ne pijejo zmerno in ne znajo zmerno piti! — Dobro je neki gospod povedal: Petdeset let že pridigamo zmernost, pa je vedno več nezmernosti. Vedno smo jim pravili: zmerno pijte, zmerno pijte! Ljudje so pa menda slišali samo zadnjo besedo: pijte! pijte! in so vedno več pili. Recimo jim torej enkrat: Nič ne pijte! Morda bodo potem vsaj začeli zmerno piti. No, ali ste slišali? Kaj pravite na to? Mar ni res tako?

Torej še enkrat: Zakaj nič žganja? Zato, ker ljudje ne poznajo mere, ne znajo zmerno piti. Kdor je k pijači nagnjen, kakor hitro je pri žganju, je zgubljen; je ves v njegovih krempeljih in ga ne spusti iz njih, dokler ga popolnoma ne omami. Takim ljudem je veliko lažje, nič piti in ne pokusiti ga, kakor pa piti po pameti. — Ali zdaj razumete? Pravila družbe so dobro premišljena in modro prikrojena. Kdor se tega neče poprijeti, si sploh neče dati pomagati; ostal bo pijanec, dokler se ne bo zvrnil v graben.

Toda, že jih slišimo sto in tisoč glasov, ki imajo zopet ugovorov polna usta: Ja, kaj

bomo pa potem uživali? Nekaj moramo vendar imeti! Ali še tega nam ne privoščite? itd. — Da, šnopsanje je postalo tako splošno, da ljudje mislijo, da brez šnopsa več živeti ne morejo. Kakor brez milosti božje ni zveličanja, tako brez žganja ni življenja. To je vera pijancev, pa trdna vera. — Jaz pa vprašam: Kako pa so ljudje prej živeli, ko žganja niso poznali, ali vsaj ne toliko pili? Živeli so tudi in pa desetkrat bolj srečno! Veliko manj so stradali, kakor stradajo zdaj. Uživali so druge neškodljive, zdrave in tečne reči, zlasti mleko in sadje v raznih oblikah, zdaj sirovo, zdaj kuhano, zdaj frišno, zdaj suho, zdaj sladko, zdaj kislo. Sadje in mleko sta dve res koristni reči, popolnoma zdravi, ki res kaj moči dasta človeku. Sedanji spačeni svet je pa vse na glavo postavil; kar je dobrega, zavrge, in kar slabega, to si izvolil. Iz poštenega sadja delajo strup; mesto da bi ga uživali, kakor ga je Bog dal.

Ja, pa žganje greje! Kako bomo delali, zlasti v mrazu, če ga ne bomo pili? — To je najbolj debela laž o žganju, kar si jih moremo misliti. Žganje greje! Ravno narobe je res: Žganje človeku jemlje potrebno gorkoto. Da žganje greje, to je le navidezno. V prvem trenutku se zdi, da malo pogreje, zato da koj potem človeka še bolj ohladi. Če ti torej misliš, da se boš s kozarčkom žganja malo pogrel, boš sebi večje dobro delo storil, če mesto istega izpiješ kozarec mrzle vode. — Da je to res grda laž, da žganje greje, je najboljši in neoporekljivi dokaz to, ker toliko pijancev zmrzne! Kdaj je kdo zmrazil, ko se je vode napil?! — Seveda žganje uganja še druge burke s tistimi, ki so mu vdani. Zares smešno bi bilo, ko bi ne bilo žalostno: V eni in isti fari sta letos dva pijanca drug za drugim poginila vsak na čisto drugačen način: eden zmrazil, drugi zgorel! V takem slučaju pijača že greje, samo — malo preveč!!

Ja, pa pijača daje človeku moč, slišimo ugovarjati! — To je druga debela laž. Niti žganje niti druge upijanljive pijače ne dajejo človeku nikakršne moči.

To so samo lepi izgovori, s katerimi ljudje sami sebe slepe, da ga lože tem hujše žehtajo. Upijanljive ali alkoholne pijače ne dajejo nikake moči, to je dokazano od učenjakov in zdravnikov. Pa tudi že sama skušnja to vsakega uči. Po užiti pijači je človek zaspan in nezmožnejši za telesno kakor za dušno delo; znamenje, da človekove moči vsaj nekoliko opešajo. — Da, ravno nasprotno je resnica: pijača človeku jemlje moč. Pijanec je veliko bolj sprejemljiv in občutljiv za bolezni kakor drugi ljudje. Ali še niste nikoli slišali zdravnika, ki je dejal: Ko bi ne bil pijanec, bi jo premagal, tako ga bo pa zmaga. In na tisoče in milijone je ljudi, katerih pijača sicer ni nenadno in neprevidno vzela s tega sveta, ki so pa prežgodaj umrli, ker so si bolezen nakopali in vsled pijače opešani niso imeli moči premagati jo, ko bi jo bili sicer lahko premagali.

Taka je, prijatelji, s pijačo. Vemo, da si s takim pisanjem ne bomo prislužili hvale, ampak — kakor smo že rekli — gotovo zamerilo. Toda to je resnica; in zakaj bi se bali resnico povedati? Za resnico se tudi zameriti ne bojimo! — Mi bi se sicer tako daleč ne spuščali. Toda ravno takile izgovori so pogostokrat pretveze, pod katerimi se jame preveč piti, češ, malo ga moram, da bom bolj močan; iz malo pa pride veliko, in pijača, ki je imela človeku moč dati, mu je moč vzela in ga — pokopala. Zato je treba take napačne nazore pobiti in razgaati! Kajti ljudje so prepričani trdno in resnično, da če ne bodo pili, da jih bo gotovo konec.

Z vsem tem pa nikakor nočemo reči, da pijača nima nobene dobre lastnosti. Zato jo iz srca privoščimo tistim, ki jo po pameti in po meri pijó. Zato jo je Bog ustvaril. — Ko bi vsi ljudje pili tako, kakor je prav, bi jih v miru pustili in jim rekli: Bog vam blagoslovi! Ne pijača sama na sebi, ampak zloraba (napačna raba) pijače, nezmernost je, nad katero gremo z vojsko.

Toliko za enkrat dosti. Pa še prihodnjič kaj.

Le sevaj, pomladansko solnce!

Le sevaj pomladansko solnce,
preženi zimski mraz in led,
prirodo vzbudi nam iz spanja,
jo v zelen plašč ogrni spet!

Pošiljaj žarke čudotvorne,
cvetice zopet naj cvetó,
krilatci pesmi blagoglasne
v zelenem logu naj pojó!

A kaj bi se zato ogreval,
kar svet minljivi daje v dar?
Le src mrzlota naj premine,
vsplamti ljubezni svete žar!

Zavlada naj spomlad duhovna,
cveto naj cvetke dobrih del;
potem bo naših src soglasje,
kot nam bi vedno slavček pel.

Br. Gervasij.

Večno češčenje v ljubljanski škofiji.

Danes je pa — kakor smo obljubili — ljubljanska škofija na vrsti. Iz tega vidite razloček med razdelitvijo dni v tej in lavantinski škofiji. Tam so vse fare ene dekanije po vrsti razvrščene; molitveni dan gre od fare do sosedne fare. — Tukaj pa se je na vsako posamezno faro oziralo, in sicer, če je bilo mogoče takó, da molitveni dan pride na dan farnega patrona. Ker ima pa več far enega in istega patrona, zato ni bilo mogoče vsem faram odločiti ravno dneva farnega patrona, ampak se suče tam okoli: nekaj dni prej ali poznej.

Januar: 1. Ljubljana, Trnovo; 2. Dobrava pri Kropi; 3. Babno polje; 4. Planina pri Cerknici; 5. Javorje pri Litiji; 6. Sv. Trije Kralji; 7. Altlag; 8. Mösel; 9. Mekinje (redovnice od 6—12), Repnje (redovnice od 12—6); 10. Begunje pri Radoljici; 11. Olševk; 12. Morobiz; 13. Trnje; 14. Unec; 15. Podzemelj; 16. Sora; 17. Železniki; 18. Ljubljana, sv. Peter; 19. Špitalič; 20. Kočevje; 21. Sela pri Kamniku; 22. Goče; 23. Pöllandl (Poljanica); 24. Brezovica;

25. Vrhnika; 26. Mavčiče; 27. Stara Oselica; 28. Goče; 29. Salezijanci; 30. Peče; 31. Senožeče.

Februar: 1. Ljubljana, Franciškani; 2. Vrabče; 3. Ambrus; 4. Begunje pri Cirknici; 5. Koroška Bela; 6. Sela pri Šumbregu; 7. Rieg; 8. Hotedrišica; 9. Mirna; 10. Ljubljana, L'chtenturnovo sirotišče; 11. Trstenik; 12. Žabnica; 13. Hotič; 14. Radovica; 15. Bela Cerkev; 16. Zalilog; 17. Zavrca; 18. Spodnja Idrija; 19. Duplje; 20. Leše; 21. Banjaloka; 22. Št. Vid pri Brdu; 23. Kolovrat; 24. Vavtavas; 25. Bučka; 26. Slap; 27. Razdrto; 28. Preloka.

Marec: 1. Šmarjeta; 2. Sv. Trojica pri Muravčah; 3. Št. Jošt pri Vrhniki; 4. Krško; 5. Toplice; 6. Št. Jurij pri Kranju; 7. Trnovo, redovnice; 8. Kandija (6—12), biralnica v Ljubljani (12—6); 9. Javorje nad Loko; 10. Ledine; 11. Osilnica; 12. Sv. Gregor; 13. Sv. Križ nad Jesenicami; 14. Unterlag; 15. Kočevje, redovnice; 16. Novomesto; 17. Velike Poljane; 18. Stari trg pri Poljanah; 19. Ljubljana, Josephinum;

20. Suhor; 21. Stranje; 22. Zatič na; 23. Kresnice; 24. Tržič; 25. Ljubljana, Frančiškani; 26. Velika Dólina; 27. Št. Rupert; 28. Leskovec; 29. Salezijanci; 30. Hinje; 31. Velesovo.

April: 1. Konjšica; 2. Sveta Trojica pri Cerknici; 3. Predvor; 4. Unter Deutschau; 5. Dobropolje; 6. Leskovica; 7. Zaplana; 8. Suhorija; 9. Brezje; 10. Podbrezje; 11. Blagovica; 12. Vrhnik; 13. Vrhpolje pri Moravčah; 14. Št. Lenart; 15. Kamnik, župna cerkev; 16. Kranj; 17. Motnik; 18. Šturije; 19. Št. Jurje pri Šmarji; 20. Ihan; 21. Dobrnič; 22. Gôrje; 23. Šmihel (redovnice); 24. Stara Loka; 25. Cerklje pri Krškem; 26. Podgrad; 27. Nevlje; 28. Čatež pri Krškem; 29. Št. Juri, pod Kumom; 30. Stari trg pri Ložu.

Maj: 1. Ljubljana, stolnica; 2. Trebelno; 3. Sv. Križ pri Litiji; 4. Kamna gorica; 5. Št. Gotard; 6. Orehek; 7. Ljubljana, sv. Florijan; 8. Šmihel pri Nov. mestu; 9. Rakitna; 10. Javor; 11. Novaštica; 12. Kopanj; 13. Koežak; 14. Fara pri Kostelu; 15. Mitterdorf; 16. Nova Oselica; 17. Karmeličanke (od 6—12), Mekinje (redovnice od 12—6); 18. Lesce; 19. Breznica; 20. Dobrova; 21. Prem; 22. Čatež pri Trebnjem; 23. Krško, kapucini; 24. Ljubljana, Križanke; 25. Godovič; 26. Sv. Trojica v Tržišču; 27. Ljubno; 28. Sv. Helena; 29. Sv. Duh; 30. Ráteče na Gorenjskem; 31. Kranj.

Junij: 1. Ljubljana, uršulinke; 2. Škocijan pri Dobravi; 3. Soteska; 4. Škocijan pri Turjaku; 5. Ježica; 6. Mirnapeč; 7. Planina pri Vipavi; 8. Masern (Grčarice); 9. Ajdovec; 10. Črni Vrh nad Idrijo; 11. Lučine; 12. Vrhpolje pri Vipavi; 13. Štanga; 14. Št. Vid pri Zatičini; 15. Št. Vid pri Ljubljani; 16. Št. Vid pri Vipavi; 17. Unter Warmberg; 18. Sv. Vid pri Cerknici; 19. Želimlje; 20. Preserje; 21. Kovor; 22. Idrija; 23. Trata; 24. Preska; 25. Zasip; 26. Vojsko; 27. Dragatuš; 28. Črnomelj; 29. Ljubljana, Sveti Peter; 30. Radeče na Dolenjskem.

Julij: 1. Ljubljana, Trnovo; 2. Draga; 3. Selca; 4. Smlednik; 5. Komenda; 6. Radomlje; 7. Št. Janž; 8. Šempeter pri Novem mestu; 9. Šempeter pri Slavini; 10. Naklo; 11. Podraga; 12. Žužemberk; 13. Čemšenik; 14. Vodice; 15. Borovnica; 16. Češnjice; 17. Vranja peč; 18. Ljubljana, deželna bolnica; 19. Ljubljana, lazaristi; 20. Prečina; 21. Stockendorf; 22. Sodražica; 23. Zlatopolje;

24. Šenturška gora; 25. Ljubljana, sv. Jakob; 26. Loka, kapucini; 27. Voglje; 28. Gora pri Idriji; 29. Sv. Magdalena na Gori; 30. Kostanjevica; 31. Škofjaloka.

Avgust: 1. Tunice; 2. Ribnica; 3. Ljubljana, Marianum; 4. Št. Ožbalt; 5. Gora pri Sodražici; 6. Predoslje; 7. Sv. Jakob ob Savi; 8. Polica; 9. Götteniz; 10. Raka; 11. Janče; 12. Gojzd; 13. Dobovec; 14. Ljubljana, Lichtenthurnovo sirotišče; 15. Polje; 16. Dolenjavo; 17. Ribno; 18. Št. Lorenc ob Temenici; 19. Cerklje pri Kranju; 20. Žalina; 21. Mekinje; 22. Trebnje; 23. Nesselthal; 24. Št. Jernej; 25. Goričica; 26. Zgornji Tuhinj; 27. Dole; 28. Struge; 29. Stopiče; 30. Brdo; 31. Višnja Gora.

September: 1. Ljubljana, sv. Jakob; 2. Besnica; 3. Čermošnjice; 4. Slavina; 5. Vreme; 6. Kranjska gora; 7. Mokronog; 8. Cerknica; 9. Homac; 10. Polšnik; 11. Primskovo; 12. Lašče; 13. Boštanj; 14. Križev o p. Kostanjevici; 15. Šmarje; 16. Polh. Gradec; 17. St. Lambert; 18. Sveta Planina; 19. Križe pri Tržiču; 20. Svibno; 21. Brusnice; 22. Hrastje; 23. Koprivnik; 24. Repnje (redovnice); 25. Vinica; 26. Bavke; 27. Krka; 28. Zatičina; 29. Poljane; 30. Trzin.

Oktober: 1. Ljubljana, lazaristi; 2. Dovje; 3. Tomišelj; 4. Kamnik, frančiškani; 5. Logatec; 6. Št. Jošt nad Kranjem (od 6—12), Kandija (od 12—6); 7. Bleke; 8. Rovte nad Logatcem; 9. Ebental (Polom); 10. Šmihel pri Žužemberku; 11. Erzelj; 12. Sv. Gora; 13. Rob; 14. Prežganje; 15. Leoninum (od 6—12) Karmeličanke (od 12—6); 16. Bohinjska Bela; 17. Podkraj; 18. Horjul; 19. Golo; 20. Zagorje na Pivki; 21. Ljubljana, uršulinke; 22. Budanje; 23. Šmihel pri Košani; 24. Dol; 25. Spodnji Bernik; 26. Trnovo, Notr.; 27. Ig; 28. Črnuče; 29. Rudnik; 30. Matenjavas; 31. Radoljica.

November: 1. Weissenfels; 2. Ljubljana, hiralnica; 3. Ustje; 4. Col; 5. Črni vrh nad Polh. Gradcem; 6. Kropa; 7. Jesenice; 8. Novo mesto, frančiškani; 9. Laški potok; 10. Sostre; 11. Dob; 12. Šmartin pri Kranju; 13. Podlipa; 14. Šmartn pri Litiji; 15. Moravče; 16. Grad; 17. Srednja vas; 18. Mengeš; 19. Ljubljana, Križanke; 20. Šmartin pod Šm. goro; 21. Hrenovice; 22. Spodnji Tuhinj; 23. Bukovšica; 24. Žiri; 25. Sv. Katarina v Topolu; 26. Rova; 27. Zapoge; 28. Litija; 29. Studeno; 30. Vače.

December: 1. Ljubljana, Josephinum; 2. Bohinjska Bistrica; 3. Lozice; 4. Zagorje ob Savi; 5. Metlika; 6. Novomesto; 7. Mošnje; 8. Ljubljana, stolnica; 9. Kamnik, župna cerkev; 10. Kokra; 11. Studenec; 12. Loka, uršulinke; 13. Dražgoše; 14. Grahovo; 15. Zagradec; 16. Adlešiči; 17. Sorica; 18. Turjak; 19. Lipoglav; 20. Sava; 21. Krašnja; 22. Ovsike; 23. Ljubljana, Marianum; 24. Harije; 25. Vipava; 26. Postojna; 27. Vrh p. Vinici; 28. Retéče; 29. Semič; 30. Košana; 31. Ljubljana, bogoslovci.

Marsikje ste dan češčenja že imeli. Skoro povsod se zelo pohvalijo, da je šlo imenitno, da je vladalo veliko duhovno veselje in navdušenje. Seveda pozimi gre prav lahko, ko je čas.

Bomo videli, kako bo šlo poleti. Upamo, da bodo ljudje imeli toliko gorečnosti in en dan z veseljem darovali svojemu Bogu.

Vidite, tako-le so fare (in samostani) razdeljene. Če pri vas še niste imeli dneva češčenja, iz tega lahko razvidite, kdaj bo zadelo vas in kdaj vaše sosede.

Kranj, Kamnik, Novo mesto in vse ljubljanske cerkve imajo odločena po dva dneva; nekatere manjše cerkvice (kapele malih samostanov in zavodov) pa dvakrat po pol dne.

Zdaj se pa le skušite med seboj, kje boste bolj goreči in kje izkazali večjo čast svojemu Gospodu!

Krščanska potrpežljivost.

(Molitveni namen za mesec april.)

Za mesec, v katerem bomo obhajali globoke in resne skrivnosti Kristusovega trpljenja in smrti, je modro izbran molitveni namen: Krščanska potrpežljivost.

To naj nas opomina, da nikakor ni dosti, da Kristusovo trpljenje samo premišljujemo in častimo, ampak da moramo svojega Zveličarja v trpljenju in potrpežljivosti tudi posnemati. S trpečim Bogom moramo tudi mi trpeti!

Ali ta opomin in ta nauk nam nič kaj ne ugaja. Oh, kako malo hočejo vedeti kristjani o trpljenju! Molili bi še, molili; trpeti — tega pa ne! Pač ima prav Tomaž Kempčan govoreč: Mnogo ima zdaj Kristus prijateljev svojega kraljestva, pa le malo takih, ki bi nosili z njim njegov križ.

Kolikokrat beremo in molimo: „Ali neveš, da se brez križa ne more nebeško veselje za-

dobiti?“ Kedar pa križi pridejo nad nas, takrat nečemo nič o tem vedeti. Mi bi le po rožicah radi prišli v nebesa. — Pa zapomnimo si: To-liko smo kristjani, kolikor ljubimo križ. Zavedajmo se tega, kedar pride trpljenje nad nas! Trpljenje, dasi naturi neprijetno, nam je koristno, nam je zveličavno, nam je naravnost rpetetno. Če vidimo Jezusa s križem obloženega in s trnjem kronanega, mi, ki hočemo biti njegovi, ne smemo niti želeti dragačni biti! Sramota namreč za nas, ko vidimo Jezusa vsega v bridkostih, v krvi, v ranah, da bi hoteli mi živeti življenje zložno, mehkužno, nasladno!

Prihodnja pesmica nas tudi uči, kje dobimo Jezusa in kam moramo slediti za njim tudi mi, če hočemo priti k njemu.

Sedma: Ne kradi!

(Zgodba.)

Človek bi ne vrjel, in vendar je res: Skoro nobenega greha — če izvzamemo pijanost — se človek tako težko ne odvadi, če se ga enkrat privadi, kakor je tatvina. Neki duhovnik, ki je več let služboval v ženski kaznilnici, mi je

večkrat rekel: Najbolj nepoboljšljive so tatice. Nekateri so kar novani zaradi tatvine do dvajsetkrat, in kadar so spet prosti, pa spet kradejo, če le morejo.

Kako nepoboljšljivi so tatovi in kako ob-

enem prebrisani, kako izvrstno se razumejo na svoje „rokedelstvo“, kaže nam sledeča zelo zanimiva zgodba.

Ob vhodu na kolodvor nekega velikega mesta je prav v oči bodlo z velikimi črkami pisano svarilo: „Varujte se žepnih tatov!“ In skoro vsi, ki so prihajali in ki so odhajali, so obstali ob tem svarilu. In ko so ga prečitali, so šli opreznih korakov dalje. Pa pride mimo prileten čedno oblečen gospod. Obraz mu je bil prijazen, in oči zaupljive. Tudi ta obstoji in prečita svarilo. Ko ga pa prečita, ne gre dalje opreznih korakov kot drugi, nego začne zmajevati z glavo in mrmrati sam s seboj: „E, kaj obešajo na tako očitnem mestu taka svarila: saj vendar ne kradejo tako zelo; in če se kdo tako daleč izpozabi, da stegne roko po tujem blagu — sevé v revščini in pomanjkanju — saj se vendar kesa in poboljša, ko se mu razmere izpremene!“ Tako torej mrmra in se huduje. Nato si kupi vozni listek in sede v železnični voz na prostor ob oknu. Za njim vstopi čedno oblečen gospod in sede njemu nasproti. Stari gospod naglo reče: „To neprijetno dirne človeka, če mora kaj tacega čitati; kajne, saj niste pregledali onega nepotrebne svara pred žepnimi tatovi?“

Se je že tudi rad pogovarjal ta mladi gospod; zakaj takoj odgovori: „Žalibog, svarilo ni nepotrebno. Le premnogo je takih, ki ne znajo ločiti mojega od svojega; in le malo jih je, ki bi se vsled kazni poboljšali.“

Tedaj pa je vlak zažvižgal in odbitel dalje; nihče več ni vstopil. In stari, dobri gospod reče: „Menite li, da je tako težko zapustiti pot pregrehe in se poboljšati?“

„Vsekako!“ pritrdi odločno ta. „Jaz sam te najbolj vem. Lejte, zdaj sem misijonar, a preje sem bil tat, čisto navaden tat.“

Nehote se nekoliko odmakne od okna stari gospod in ves iznenaden zavpije: „Kaj — vi tat?“

„Da, bil sem. Mislim, da opravi del pokore, ako vselej resnico povem, kaj sem preje bil. Neki čuden, strahovit dogodek, ki sem ga doživel, pa me je dovedel zopet na pravo pot.“

Kakor je bil preje stari gospod iznenaden, ko je čul, kaj je bil ta mož v mladosti, tako ga je zdaj gnala radovednost, da je vprašal:

„Pa kaj se vam je tako strašnega pripetilo, da ste se poboljšali?“

„Le poslušajte, prav rad vam povem. — Med tatovi sem zrasel, med tatovi sem živel — moji starši so tudi kradli — kaj čuda, da sem postal tudi jaz tat. Moji tovariši so me hvalili, da se umejem posebno dobro na žepno tatvino; pa tudi druge reči sem s pridom kradel.“

Nekoč grem na kolodvor, da bi od tam kaj odnesel. In ko tako ondi postopam, zapazim v čakalnici blizu duri podolgovato košaro, trdo povezano s konopneno vrvjo in zaklenjeno z žabico. Poleg košare je stal gospod — kakor sem pozneje izvedel, trgovec s prirodninami iz Hamburga — in se pogovarjal s svojim popotnim tovarišem. Jaz bi bil rad izvedel, kaj tiči v oni košari, tako varno zaprti; zato poslušam, poslušam in na svoje veliko veselje slišim, kako pripoveduje trgovec tovarišu takole: „Slednjič se mi je vendar posrečilo dobiti v roke to lepo redko stvar; stane seveda veliko, na tisoče.“ A, si mislim, to bo nekaj zame! Na tisoče!

Ko to zaslišim, sklenem takoj ukrasti košaro. Sreča mi je bila mila. Trgovec je stopil po vozni listek, njegov prijatelj pa se je obrnil in pogledal po čakalnici. V tem trenutku je bila košara v mojih rokah in skoro nato sem bil ž njo že v postajinem vrtu. Skrijem se za neki grm, vzamem svoj močni ostri nož; in v nekaj sekundah je bila vrv prerezana in odstranjena kljuka, v katero je bila vtaknjena žabica. Zdaj primem za pokrov in odprem košaro. A v trenutku, ko jo odprem, zaslišim korake za seboj. Obrnem se naglo, a zagledam le nekega delavca, ki je obrezoval tam daleč v drugem kotu vrta cvetlične nasade. Tega se nisem zbal. Naglo se zopet obrnem h košari — pokrov sem še vedno držal v roki — ter pogledam, kaj je notri. Kako se začudim, ko vidim, da je košara prazna, čisto prazna... Osupel pogledam še enkrat v košaro, a tudi zdaj ne dobim ničesar notri. Jezen jo vržem od sebe in z grdo kletvijo zapustim grm. Oh, tedaj sem bil še velik grešnik!

A komaj se prestopim, pa se me nekaj čudno oprime okoli reber; skoro v istem hipu me zgrabi tista čudna stvar za levo roko in nato še za desno. Hočem se iztrgati iz tega

čudnega objema ter se vržem za korak dalje. To je sicer šlo, a oprostiti se nisem mogel. Še več! Zdaj se me oprime tista čudna stvar še bolj ter se mi ovije tako tesno okoli prs, da mi je sape zmanjkovalo in da so mi rebra pekala. Hripavo sem tedaj začel vpiti. Ljudje so prihiteli. In ko so me zagledali, so tudi ti vpili, vpili od strahu in groze . . . Okoli mojega života je bila ovita strašanska kača . . .

Staremu gospodu so se zježili lasje, čujočemu to pripovedovanje, tako ga je bilo groza. „Ali je bila to kača boa?“ vpraša.

„Da, boa“, pritrdi misijonar, „velikanska kača, ki je iz košare ušla, ko sem se jaz — pokrov v roki držeč — nazaj obrnil, da bi se prepričal, če ni nevarnosti zame, ko so se zaslislali za menoj oni koraki. Tedaj je kača iz košare ušla in se nato name spravila. Od groze in strahu so se mi šibila kolena.

Zdajci pride tudi trgovec, čegar je bila košara. Komaj me zagleda, že ve, kako in kaj. „Aha, vi ste mi ukradli kačo iz košare“, reče, „in to ukradeno blago je vjelo vas — tatu — in ga zdaj trdo, še pretrdo drži. Jaz vam rečem, bodite mirni; niti premakniti se ne smete z mesta več, ako hočete še gledati luč sveta. Le eno sredstvo poznam, ki vas reši.“

„Naglo, naglo“, sem stokal in prosil, „zadušilo me bo drugače.“

„Za škodelico mleka prosim, dobri ljudje“, reče zdaj trgovec. „Pa naglo, da še rešim nesrečneža.“

Več ljudi je steklo na vse strani po mleko. Ostali so pa stali nepremično na svojih mestih in strmé gledali náme. Groza in strah se je bral na njih obrazih.

Gospod, koliko sem jaz prestal v nekaj minutah, predno so prinesli mleko, to se ne dá popisati. Strah pred smrtjo, ki utegne vsak hip nastopiti, me je navdal s tako grozo, da mi je zginila vsaka sled krvi z obraza, da sem se tresel ko bilka na vetru. Mrzel pet me je oblival in lasje so se mi ježili, in zobje so šklepetali . . .

Mleko prinesó. Postavijo ga poleg mene. Kača, ki je počivala z glavo — o groza! — na moji glavi, je zavohala mleko. Polagoma se odvije in zleze mleko sreat.

Nezavesten se zgrudim tedaj ob kači. Še le v zaporu se prebudim. Huda vročnica se me poloti. Vsi so mi prerokovali smrt. A vendar nisem umrl. Ozdravel sem, ozdravel na duši in telesu. Bog je dopustil ta grozni dogodek, da sem se poboljšal. Od tistega časa molim k ljubemu Bogu, da mi odpusti moje obile grehe.“

„Grozno, grozno!“ je hitel stari dobri gospod. Nato pa vpraša: „Kako se je ovila kača okoli života, kako?“

Mož pripoveduje še enkrat ves dogodek ter kaže obenem, kod se ga je oprijela kača. „Gospod“, reče naposled in ga primé za ramo, „lejte, tu se me je ovila najpreje, potem tukaj, tukaj, in tako — misijonar se oklene njegovega života — je bilo slednjič ovito moje telo.“

Vlak se zdajci ustavi. „Jaz moram izstopiti“, reče pripovedovalec. Prijazno se poslovil od starega gospoda, ki je zdaj sam ostal v vozu, ter naglo odide in izgine . . .

Gospod je še dolgo razmišljal, kar mu je mož pravil. Ko pa hoče pogledati na žepno uro, zapazi, da je — okraden . . . Vozil se ni z misijonarjem — kdo bi drugače mislil! — ampak z najglasovitejšim žepnim tatom, ki mu je odnesel poleg zlate žepne ure še krasno napsno iglo z dragocenim biserom v sredi in ves denar — — — — —

Stari dobri gospod se zdaj ni več jezil, kadar je zopet čital na kakem prav očitnem kraju svarilo pred žepnimi tatovi; več ni trdil, da so taka svarila nepotrebna, ampak ob vsaki priliki je sam pravil, sam svaril: „Varujte se žepnih tatov! Ti so prekanjeni in zviti, da še peklenšček ne tako! Ko njih usta govore: „Varujte se žepnih tatov!“ pa njih roke kradejo. Jaz vem da je res tako.“

Taka je zgodba. Povzemimo iz nje dva nauka:

Prvič: Pazite na svoje krajcarje po semnjih in božjih potih, kjer se velikokrat tatvine dogajajo!

Drugič: Z vso strogostjo pazite na svoje otroke in jih občutno kaznujte, če zapazite, da kdaj kaj izmaknejo, da jim enkrat za vselej vzamete veselje, še kdaj kaj takega poskusiti, in jih s tem obvarujete velike nadloge in pregrehe za celo življenje!

Kje je Jezus?

„Kje je Jezus?“ vprašam nežne cvetke,
ki pokrivajo zelena tla;
pa zaman vprašujem, vse molčijo,
časičica jim lahno trepetaja.

A dovolj mi je, jih že razumem,
vsaka teh cvetic mi šepeta:
„Jezus, ki ga iščeš, ni med nami,
pot njegova cvetja ne pozna.

Rade bi se vsule mu pod noge
in olepšale njegovo pot;
pa veselja tega nismo vžile —
zato išči Jezusa drugod!“

Grem naprej in vprašam ostro trnje:

„Veš li ti, kje biva Jezus moj?“

Trnje vstrepeta in zašepče:

„Tu med nami je, le tu obstoj!“

„S trnjem je njegova pot posuta,
trnje srkalo je sveto kri,
s trnjem venčan visel je na križu,
kjer ni trnja, Jezusa tam ni.“

Tu tedaj med trnjem Jezus biva,
bujno cvetje pa ga ne pozna;
kjer je trnje, kjer je križ, trpljenje,
tam — le tam je Križani doma.

S. Elizabeta.

Pasje vijolice ali napačna pobožnost.

Nekoliko hudomušne so sledeče zgodbe, ki nam jih je poslal neki dobri gospod, ki sam prav rad moli, — nekoliko hudomušne, pa časih vendar resnične. Ž njimi nikakor nočemo smisliti prave pobožnosti, ampak samo izrodke pobožnosti cdpravljati.

Neža s pobožnega vrha je bila zatožena, da je še sedaj jezna, ker ni prednica Marijine družbe.

Anca Glavcepostrani je pa zadnjič bogka ukradla — je bila zatožena.

Tone „ta božji“ pa menda rajše moli kakor dela, — vse se izve.

Janez Dobrotnik je vsak dan pri sv. maši, pa zahteva pri posojilu 8 od sto — ljudje vse iztaknejo.

Katra je tednarica, pa že tri tedne jezo drži nad sosedovo Meto; pa m'sli, da Bogoljub tega ne ve.

Mica Molek je v vseh bratovščinah, celo v „grmadi sv. križa“, kakor sama pravi — da bi časih svoj jeziček malo zadržala, to ji pa ni dano...

Janez Zdihovalec je zadnjič zopet tako glasno zdihoval in molil, da je druge motil. Ljudje si res vse izmislijo.

Jožef Pismouk je pobožen — pa siten, da se ga povsod boje, a mu tega nihče ne upa povedati. Bogoljub pa se tudi takih revežev usmili ter pravi: pobožnost ni sitnost. G.

Lepa smrt dveh duhovnikov.

17. jan. je umrl v Kirchbihelnu nagle in ne pričakovane smrti ondotni gosp. župnik Jožef Konrad Popoldne ob pol 4. uri je šel župnik — kakor vsak dan običajno — molit uro presvetega Rešnjega Telesa. Komaj je pričel, zadel ga je mrtvoud in zgrudil se je mrtev na tla. Neki v cerkvi navzoč mož je hitel takoj k njemu in našel je glavo župnikovo slonečo na knjigi, iz katere je nameraval premišljevali.

Knjiga je bila odprta ravno na oni strani, ki govori o smrti. To poglavje je imelo naslov: „Priprava na dobro smrt.“ Blažena smrt pobožnega duhovnika! — 1. marca t. l. je umrl v Briksenu na Tirolskem kaplan Maks Hellweger, ko je spovedoval nekega bolnika, ki ga je prišel previditi. Bil je stvar 41 let in zelo priljubljen. Prišel je drugemu odpirat nebeška vrata; upamo, da je sam srečno prišel skoznja.

Mislino na smrt tudi mi vsak dan najmanj enkrat in pripravljajmo se zanj v zdravih dneh, potem se nam je ne bo bati, četudi pride nepričakovano. Ena najboljših priprav je pa go-

tovo, če pobožno častimo presv. Rešnje Telo. Blagor mu, kdor se izpred tabernakelja preseli pred sodbo!

Za naše fante.

Koraža pa šnajd,
pa bežat, k' je cajt!

Saj sem vedel, da bo dobrim fantom zelo všeč, če bomo imeli zanje pripravljen poseben kotiček, kjer se bomo sami med seboj pogovorili takó — da nas nobeden drug ne bo slišal.(!) — Par fantov se je že oglasilo, ki so pokazali svoje veselje nad tem.

Poslušajte no, kaj mi posebnega in zani mivega piše neki dečko z Gorenjskega, — prava gorenjska korenina mora to biti! Takole piše:

Ker ste v vašem cenjenem listu izrazili veselje in željo, da bi vam mladeniči kaj več dopisovali, zato vam hočem jaz katerikrat pisati za vaš cenjeni list.

Sedaj, ko se približuje čas vojaških naborov, mislim, da ne bo odveč, če vam povem, kaj se mi je minulo leto pripetilo pri vojaškem naboru.

Ko sem šel k vojaškemu naboru, sem mater vprašal: „Kaj pa, ali Marijino svetinjico z vratu dol vzamem pri naboru?“ (to je ono malo od Marijine družbe). In mati mi odgovore: „Ne, Marije se ne smeš nikjer sramovati, če hočeš, da se te tudi ona ne bo!“

Ia jaz sem jih sklenil ubogati...

Torej ko sem bil v naborni sobi, in ko smo se slekli, sem jaz imel okrog vratu svetinjico Marijine družbe. Takoj jo ugleda eden služabnikov in me vpraša: „Kaj imaš pa to?“ Jaz seveda nisem bil pripravljen na to vprašanje; se nekoliko prestrašim in vprašam: „Ali ne smem imeti?“ On mi odgovori: „Žiher“ (ali pa: smeš). Pa zopet me vpraša drugi: „Kaj imaš pa to, kje si dobil to, ali je to od kakšne bratovščine?“ Jaz: „da od „družbe“ je, ali ne

smem gori imeti?“ Tudi ta odgovori, da jo smem imeti. Nato stopim pred naborno komisijo, ali kakor se že imenujejo tisti gospodje. Pa zopet me vpraša eden: „Kaj imaš pa to?“ kazoč na svetinjico. Jaz pravim: „To je od Marijine družbe svetinjica.“ Zopet praša: „Kje si pa dobil to svetinjico?“ Jaz: „Takrat, ko sem bil v Marijino družbo sprejet, sem jo dobil.“ In na to je c. kr. okrajni glavar radovednim gospodom razložil, kaka družba je to. In vsi so ga pazljivo poslušali.

Pa morda si mislite, gospod urednik, da to ni bilo nič posebnega. Jaz pa mislim, da je bilo, to namreč: Zakaj ti gospodje niso nič vedeli, kaj je to? Saj vendar veliko mladeničev pride k naboru, ki so tudi udje Marijinih družb. Ali vsi ti Marijine svetinjice doma puste? Zato jaz mislim, da bi bilo potrebno, da bi v prihodnjem „Bogoljubu“ fantom, ki so udje Marijinih družb, in ki pojdejo na vojaški nabor, priporočili, da naj se nikar ne sramujejo imeti krog vratu Marijine svetinjice tudi pri naboru. Saj mislim, da ima takrat gotovo vsak fant kakšne želje, in se nekoliko boji, če še ne zelo. Zato takrat potrebuje posebne pomoči od Marije. To se mi je danes potrebno zdelo Vam sporočiti.

Vas iskreno pozdravljam in mnogo, mnogo uspeha želim Vašemu cenjenemu listu! Bog Vas živi! Vas in Vaš list! — — — — —

Ko sem to prebral, sem vzkliknil sam pri sebi: Blagor ti, dečko! Tebi in tvoji materi, ki te takó lepo uči! Čast tvoji neustrašnosti! Takih fantov potrebujemo! To so Marijini vojaški! Ko bi bili vsi taki, to bi bile naše Ma-

rijine družbe armada, pred katero bi se tresel hudobni svet in hudobni duh!

Da, fantje, to vam že danes povem in bom še velikokrat povedal: Prva dolžnost Marijinega vojaka, Marijinega družabnika je: krščanski pogum! Zapomnite si dobro! Koraža pa šnajd! — — — — —

In vendar, in vendar — — kakor mi je všeč, dragi moj prijatelj, tvoja srčnost, — vendar ne morem tvojega ravnanja v tem slučaju splošno priporočati... Kakó pa da ne?

V spomin so mi prišle namreč neke besede iz svetega pisma, ki so tukaj na mestu. Jezus je namreč večkrat opominal, da moramo njegovo vero očitno izpoznavati in se je ne sramovati: „Kdor bo mene izpoznal pred ljudmi, ga bom tudi jaz izpoznal pred svojim Očetom.“ Dalje: „Naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela in hvalijo vašega Očeta, ki je v nebesih!“ In zopet: „Luč se ne postavlja pod mernik, ampak na mernik, da sveti vsem, ki so v hiši.“ — Enkrat je pa nasprotno rekel: „Ne dajajte svetega psom in ne mečite

svojih svetinj pred svinje, da jih ne pohodijo s svojimi nogami!“ (Mat. 7, 6.) Te besede je treba seveda prav razumeti. Obkratkem povedano je hotel Jezus s tem reči: Ne izpostavljajte svetih reči brez potrebe zasmehovanju!

Ja, kakó naj se torej ravnamo? boste vprašali. Pokazati in postaviti se moramo kot kristjani, kakó pa da časih le moramo skriti svojo „farbo“?

To vam hočem pa prihodnjič razložiti. Za danes le rečem: Da, pokazali in postaviti se morate s svojim kršćanstvom — do neke gotove meje, ali:

Koraža pa šnajd,
Pa bežat, k' je cajt!

Tebi pa, ljubi moj deček, rečem: Bog živi tudi Tebe in Te ohrani v tem duhu! Pa se še kaj oglasi! Upam, ker si takó koražen, da ti to ne bo srcá potrlo, ako Ti nisem v vsem pritrdil. Tvoja srčnost je vsekako vse hvale vredna. Pozdravi mi tudi svoje dobro mater, kateri se imaš gotovo najbolj zahvaliti za to odločnost in za vdanost Mariji!

Posebni vlak v nebesa.

V vse kraje gre že vlak; samo za v nebesa še nobenega ni — tako si misliš.

Neki železniški sprevodnik je bil pa drugačnega mnenja. Vlak je šel po strmi gori navzdol. Sprevodnik je dobro zavrl. Zraven stoječa žena ga je zaprašala: „Kaj bi bilo, če bi zavora odpovedala?“ — „Brž bi jo še močnejše nategnil!“ — „Kam bi se pa peljali, če se še tista pokvari?“ — „V pekel ali pa v nebesa, kakor je pač zapisano na naši dušini karti.“

Torej tudi v pekel in nebesa vodijo vlaki. V peklenskega midva ne greva; vstopiva rajši v nebeškega! Da ga ne zgrešiva, poizvediva, kakšen je.

Moč, ki ga žene, je milost božja. Nevidno vodi ta vlak sam tisti, ki je zaslužil milost. Pomagajo mu pa vidni in nevidni sprevodniki; prvim pravimo duhovniki, drugim pa angeli. Ti kličejo: „Tukaj noter!“

Bi šla, kajne? Pa še nimava voznega listka. Morda pa! Pri sv. krstu sva dobila pravico za

vstop. Če sva jo izgubila, kupiva si lahko drugo pri tistem okencu, ki ga ima izpovednica na obeh straneh. Pri obhajilni mizi jo bova pa pokazala Jezusu, da jo s pečatom potrdi.

Samo velja pa veliko! Pa naj velja še toliko, midva jo morava imeti! Sveti Salezij je tudi rekel: „V nebesa pa moram priti, naj stane karkoli!“ Še midva takó! Kaj pa je. če dava vse, kar sva si izposodila pri hudiču in njegovi žlahti. Več pa ni treba. Samo vsej tisti šari, ki diši po peklju in njegovem gospodarju, se bova morala odpovedati. In koliko je pa vreden ves napuh vseh hudobnih duhov skupaj? In vse nečisto veselje vseh ljudi vseh časov? Vsaj na sodni dan boš rekel: „Se počenega groša ne!“ Kondukterji pri nebeškem vlaku imajo že prav, da ne pusté nobenemu, da bi tako prtljago jemal seboj. Tako žlindro prevaža peklenski vlak.

Kaj pa vendar smeva vzeti seboj v vlak? Dobrih del, kolikor hočeš! Svete gorečnosti

lahko veliko centov. Gospodarji vlaka naju bodo posebno radi imeli, če še veliko poštene družčine seboj pripeljeva.

V kateri voz pa? Prvi ima napis: Ponižnost. Na drugem se svetijo črke: Cistost! Ta dva sta oba dobra.

Ali je več razredov? Kajpak! Kolikor bolj čedno svatovsko oblačilo ima kdo, v toliko višji razred ga denejo. Če imaš krstno nedolžnost še snežno belo, boš šel kar v prvega.

Postaj je na nebeški železnici več. Če kje izstopiš, nikar ne hodi v gostilno k peklenščeku,

k posvetnjaku, k zapeljivcu ali pa k tisti stari nepotrpežljivosti. Saj je dovolj dobrih gostiln. Imenujem ti téle hotele: „Večna molitev“, „Nikdar zamujeni rožni venec“, „Neprelomljena četrta zapoved“, „Varčna čebelica.“

Zadnja postaja je v nebeškem predmestju, kjer je za načelnika postaje sam sv. Peter.

Ce hočeš prav gotovo tja priti, vstopi v posebni vlak, ki je v izrednem varstvu nebeske Gospe; pravi se mu: Marijina družba.

Po Hiebelu Fr. Bleiweis.

V Rimu se bo vršil začetkom meseca junija velikanski evharistični shod, na katerega pričakujejo mnogo romarskih vlakov. Na vatikanskem vrtu se bo vršila sijajna procesija z Najsvetejšim, katero bo nosil sam sv. oče. — Sv. oče sprejema vsak dan romarje, ki dohajajo v večno mesto iz raznih delov sveta. Koncem meseca marca bo zaslišal romarje z Dunaja, ki so odšli ta teden v Rim. Med temi je tudi nekaj Slovencev. — 25. t. m. bo sv. oče posvetil lurško kapelico na vatikanskem vrtu ter prvi bral v njej sveto mašo. 27. t. m. se bo vršil konzistorij, v katerem bode sv. oče imenoval več škofov.

Kronanje Marijino. V Lincu bodo v novi, prekrasni stolnici v mesecu majniku kronali kip Matere božje. Kronal ga bode v papeževem imenu solnograški nadškof in kardinal Katschthaler. Slovesnost bo silno lepa. Priglasilo je svojo udeležbo že 16 nadškofov in škofov (tudi naš presvitli gospod knezoškof se bode udeležil kronanja), 18 opatov in več drugih prelatov. Slavnostni govor bode govoril prevzvišeni gospod knezoškof mariborski dr. Michael Napotnik.

Peti shod avstrijskih katoličanov. V četrtek 8. pr. m. so se posvetovali na Dunaju zastopniki vseh avstrijskih škofij. Sklenili so sklicati za 10.—14. novembra peti splošni shod vseh avstrijskih katoličanov. Ta shod bo jako važen, ker bo obravnaval mnogo važnih vprašanj in bo obenem obsodil sovražno gonjo, ki jo uprizarjajo sovražniki Cerkve po svojih listih. Kardinal Gruša je podelil svoj nadpastirski blagoslov pripravljalnemu odboru, ki se mu je pretečeni teden predstavil.

Na Dunaju so se sešli avstrijski veroučitelji srednjih in ljudskih šol, da se posvetovali o vzgoji in pouku mladine ter o raznih nevarnostih, ki preté šolski mladini. Tudi iz Kranjske je odšlo na ta shod nekaj gg. katehetov. Vseh navzočih je bilo do 200. — Lepa sprava pobožnost za razžaljenje Najsvetejšega se je vršila v cerkvi sv. Avguština na Dunaju. Znani govornik pater Freund je imel tri dni primerne govore, h katerim je prihajalo na tisoče vernikov. Koncem tridnevne je bila slovesna procesija z Najsvetejšim, katero je nosil papežev poslanik na Dunaju, princ in nadškof Granito di Belmonte. Okoli

sv. Rešnjega Telesa so svetili grofje in baroni. Da se je vsa pobožnost tako sijajno izvršila, pripomogle so največ dunajske Marijine družbe.

Dar hrvaške mladine sv. očetu. Povodom proglašenja Marka Križevčana blaženim se je mudilo več Hrvatov v Rimu, katere je zaslišal sv. oče. Pri tej priliki so izročili svetemu očetu dar hrvaške mladine — zlato lilijo in tisoč frankov kot Petrov novič. Sv. oče je bil tega daru, ki sta mu ga izročila dva visokošolca iz Marijine družbe, zelo vesel. V posebnem pismu, ki ga je poslal voditelju Marijanske družbe zagrebških visokošolcev patru Erzinu, je pohvalil katoliško mladino.

Na Portugalskem so ustanovili novo katoliško stranko, ki bo branila Cerkev pred sovražnimi napadi raznih brezverskih strank. Sv. oče je pozdravil načelnika nove stranke in odobril njen program.

Na Francoskem so sprejeli v zbornici vladni predlog o ločitvi Cerkve od države. — Katoliško društvo „Action liberale populaire“ je nastopilo odločno proti framazonstvu. Dalo je nabiti lepake, v katerih se obsoja vo-hunstvo in našteva tiste osebe, ki so morale vsled vohunstva odstopiti, med temi tudi minister Komb. Sramota je, tako sklepajo ti le-

paki, da 25.000 framazonov gospoduje vsem Francozom ter jih tira v propast.

Napredek katoličanstva na Angleškem. L. 1904. je prestopilo na Angleškem in Škotskem približno po 700 oseb vsak mesec v katoliško Cerkev. V tem letu se je ustanovilo 83 novih župnij in 54 novih cerkva posvetilo. Število duhovnikov je: 3 nadškofje, 21 škofov, 3794 duhovnikov. Od 2514 redovnikov jih pripada največ jezuitskemu in benediktinskemu redu. Te številke dokazujejo, da katoliška Cerkev polagoma in vidno napreduje. Veliko bolj kot na Angleškem narašča število katoličanov v angleški Avstraliji. L. 1838. je bil tu samo en katoliški duhovnik, danes je tu 6 nadškofov, 17 škofov, 5 apostolskih vikarijatov in 1 apostolska prefektura Polovica vseh kristijanov v Avstraliji je katoliška.

Na Ruskem se revolucija vedno bolj razširja. Po mnogih mestih in vaseh se vzdigujejo delavci in kmetje proti postavni oblasti; na čelu delavskim četam korakajo po največ visokošolci in drugi dijaki. V Minsku so se uprli ondotni razkolni bogoslovci, udrli v stanovanje ravnateljevo, tu so vse razbili in razne listine pometali v ogenj. Nato so odšli na razne kraje. Semenišče je zaprto.

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji. Župnija Šmartno pri Kranju je podeljena preč. g. dekanu in župniku Dolinarju v Ribnici; g. Juvan, kaplan v Št. Jerneju, je postal kaplan na Brezovici pri Ljubljani; g. Antonu Jeriču se je vsled bolehnosti dovolil začasni pokoj. V Radeče pri Zidanem mostu je prišel za kaplana in beneficijata g. Bertold Bartel. — Kapucin p. Ferdinand Stadler v Škofji Loki je sprejet k

trapistom v Marianhillu v južni Afriki in je odšel v novicijato v Banjaluko. Na njegovo mesto je prišel p. Erhard Pečar iz Gorice. V pokoj je stopil č. g. župnik Molj iz Stranj pri Kamniku. Župnija Stranje je razpisana.

Umrli je 15. t. m. v ljubljanskem Leonišču č. g. Janez Hudovernik, beneficijata v pokoj. Rojen je bil l. 1854. v Radoljici, v mašnika posvečen 27. julija l. 1880. Pokopal ga je 16. t. m. preč. g. stolni kanonik dr. Andrej

Karlin. — V Kranju je umrl 16. t. m. preč. g. **Friderik Hudovernik**, demantni mašnik, knezoškofijski duhovski svetovalec in župnik v pokoju. Ranjki je deloval dolgo časa kot župnik v Lescah. Bil je poznan daleč na okoli po homeopatskih zdravilih, katere je dajal raznim bolnikom, ki so prihajali k njemu. Pred leti se je preselil v Kranj, kjer je svoje dni služboval kot kaplan. Tu ga je dohitela smrt. Dosegel je visoko starost 85 let. Pokopal ga je v spremstvu več gg. duhovnikov dne 18. marca na kranjskem pokopališču preč. g. dekan A. Koblar. V novomeškem samostanu je umrl 11. t. m. č. o. **Nikolaj Traven**, frančiškan, rojen dne 28. novembra l. 1845. v Tunjicah. Bil je zelo priljubljen kot izpovednik. — V Velikih Laščah je umrl 18. t. m. ondotni č. g. župnik **Lovro Grjol**. Nedavno je stopil v pokoj vsled bolezni. Bil je že nekoliko okreval, a sedaj ga je kar hitro pobrala smrt. Pokopali so ga 20 t. m. — Naj počivajo v miru!

Duhovske spremembe na Štajerskem. Za nadžupnika in dekana v Vuzenici je imenovan č. g. **Josip Jurčič**, dosedanji dekan v Št. Lenartu v Slov. Goricah — Za dekanijskega oskrbnika je imenovan č. g. dr. **Anton Suhač**, župnik pri Sv. Ani na Krembergu. — Za provizorja župnije pri Sv. Lenartu je imenovan č. g. **Vid Janžekovič**, kaplan ravnotam. Za kaplana v Vuzenicah je zopet nastavljen č. g. **Viktor Preglej**, provizor istotam.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 6. in 7. aprilom bodo moški molili presv. Rešnje Telo v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode 6. ura: češčenje svetih ran in sv. obličja Jezusovega. 13. aprila t. j. v četrtek zvečer pred praznikom žalostne Matere božje bodo moški častivci skupno molili Najsvetejše eno uro, in sicer od 8. do 9. ure v Križankah. Molila se bode 9. ura: češčenje žalostne Matere božje. — Prav uljudno se vabite možje in mladeniči, da se v obilnem številu udeležite molitvenih ur.

* * *

Sv. Gregor. Sv. Gregorija dan smo imeli celodnevno češčenje sv. Rešnjega Telesa. Altar ves v cveticah, katere so nanesele dekleta. Svečava v

svečah in olji obilna. Vso svečavo so darovali ljudje. Navdušenje za molitev veliko, tudi pri možeh in fantih. Neki mož je bil skoro cel dan v cerkvi in tudi fantje so se dobili, ki so bili sedem do devet ur v cerkvi, kaj še le žene in dekleta! Lepe pobožnosti ne morejo prehvaliti.

Iz Žužemberka. Naša Marijina družba šteje nad 400 družbenic. Glavna družbina patrona je Brezmadežna, drugi patron sv. Alojzij. Imeli smo že dve igri in štirikrat romanje, enkrat na Brezje, trikrat na Zaplaz. Imamo tudi urno pobožnost pred Najsvetejšim. Naši častiti gospodje se veliko trudijo za nas. Vsem bivšim častitim gospodom, ki so v teku zadnjih šestih let pri teh pobožnostih v naši fari sodelovali, izrekamo tisočero zahvalo. Stoterna zahvala pa tudi velecejenemu gospodu Ziherlu, organistu, ki vkljub preobilnemu poslu neumorno sodeluje pri družbi s tem, da podučuje in vodi petje v povzdigo Marijine družbe.

Iz Celja. Veliko slovesnost smo imeli v Celju pri usmiljenih sestrah. Dva dni bilo je izpostavljeno Najsvetejše, katero smo z veseljem prihajali molit. Posebno ganljivo bilo je videti uboge bolnike, ki so s takim veseljem prihajali v tako obilnem številu, da počasté tistega sv. Srce, ki je bil za nas umorjen. Imeli smo prvi dan tri pridige. Kapelica, krasno okinčana, bila je vedno polna. Vsak dan bili sta dve sv. maši; pri eni se je pelo latinsko, pri drugi slovensko. Krasno so prepevale čč. sestre. Bile so vsaki dan pete litanije in sv. križev pot. Naglo nam je potekel čas. Jezus je zapustil svoj prestol in šel zopet v borni tabernakelj. Zapeli smo še radostno zahvalno pesem in slovesnost bila je končana.

Iz Čateža pod Zaplazom. Komaj dve leti je preteklo, kar smo prvič obhajali sv. misijon. In vneti naš dušni pastir so uvideli, da bi bilo dobro, ljudstvo še bolj v dobrem utrditi s tem, da bi zopet obhajali sv. misijon. Ko smo slišali, da bomo od 18. do 27. svečana obhajali sv. misijon, je zavladalo nepopisljivo veselje. In res 18. svečana je napočil čas sv. misijona. Ljudstva niso zadrževala slaba pota, ne slabo vreme, kakršno je bilo ta čas. Vodili so ga čč. oo. lazaristi od sv. Jožefa pri Celju z veliko gorečnostjo, za kar jim bodi tisočkrat zahvala! V pomoč so prihiteli čč. gg. sosedje, in na sklep so se potrudili preč. g. dekan Nagode, za kar smo jim jako hvaležni. Posebno hvalo smo pa dolžni našemu ne-

umorno delavnemu g. župniku, ker njih želje so le, da bi vse pripeljali v nebeško domovino.

Iz Rake na Dolenjskem. Nad vse slovesen dan je bil za nas 27. februar. Blagoslovili smo novo bandero naše Marijine družbe. Bandero smo nesli v sprevedu iz župnišča v cerkev, kjer je preč g. dekan Fr. Schweiger imel krasen nagovor in peto sveto mašo z blagoslovom po rimskem obredu. Po sv. maši se je bandero slovesno blagoslovilo in naposled je bilo sedem deklic na novo vzprejetih v Marijino družbo. K slavnosti sta prihiteli Marijini družbi iz Leskovca (z zastavo) in od sv. Duha. Bandero nosi na eni strani podobo Brezmadežne, na drugi pa podobo sv. Alojzija. Slike kakor tudi štikarije so napravljene jako ukusno. Bandero je delo gospe Ane Hofbauer iz Ljubljane, kateri gre vse priznanje za to, da nam je napravila tako dragoceno bandero za primeroma nizko ceno 220 gld.

V radoljiški dekaniji je bilo doslej že vedno češčenje v ovčiški, dobravski, begunjski in lešanski cerkvi. Ljudje so za tak praznik zelo hvaležni škofu. Kar skušajo se, kdo bo večkrat in dalje pri Jezusu. Še v malih Lešah je bilo zmir nad sto ljudi v cerkvi. Kajpak o sv. Jakobu bi jih pa ne bilo toliko! Krajni šolski svet sme dati šolarjem tri dni v letu prosto. V nekem kraju so bili šolarji tako za dan češčenja prosti. Naj bi se posnemalo!

Makole: V blagem spominu bo ostal letošnji praznik Marijinega očiščevanja ali Svečnica vsem Makolčanom. Marijina družba mladeničev in deklet je slovesno praznovala češčenje Marije Svečenske. Oltar Matere božje je bil ovenčan z venci in s cveticami. Zjutraj in pozno je bila slovesna služba božja pri njem. Popoldan so bile pete lavretanske litanije z blagoslovoma. Oltar je bliščal v mnogih lučicah. Nasproti njemu (pa menda ne v cerkvi? Ur.) je bil postavljen krasen oder. Po večernicah je Marijina družba uprizorila češčenje Matere božje. Mladeniči so neustrašeno govorili in proslavljali z vnetimi besedami in dekleta so v deklamacijah slavile Marijo, Mater milosti polno. „Sonetni venec“ iz Bogoljuba je mično in poljudno prednašalo petnajst Marijinih hčer. Prednica je zahvaljujoč vnemala zveste slušatelje in navduševala mladino za družbo. Posamezne govornike in deklamatorice so zamenjavali pevski zbori s srčnimi pesmicami iz knjige „Slava Brez-

madežni“. Izborna petje je vodila blaga gospa Amalija Šamperl. Navdušenost in veselje je bilo velikansko. Marsikatero oko je veselja rosilo. Ljudstvo, tudi iz sosednjih župnij je bilo mnogoštevilno. Koncem slovesnosti so spregovorili domači rojak preč. g. kanonik Anton Hajšek svojim domačinom ljubeznivo zahvalo in jih opomnili na namen slovesnosti. Zadovoljni in veseli so se slušatelji vračali domov.

Iz Strug. Dne 25. februarja sta spremili obe Marijini družbi k večnemu počitku Jero Hočever, bivšo prednico dekliške Marijine družbe. Pevski zbor jej je zapel pred hišo in na grobu. Žal, da sta morala vsled sneženja ostati v cerkvi zastava in venec. Danes ob sedmini po rajni sta imeli obe družbi skupno sv. obhajilo, katero sta za njo darovali. — Rajna se je posebno zanimala za bratovščine in je že pred vstanovljenjem Marijine družbe vodila zasebne cerkvene pobožnosti. Dolgotrajno bolezen je prenašala potrpežljivo.

Sv. Jakob ob Savi. Marijina družba je imela pri nas v nedeljo 26. februarja lepo slavnost. Najpopreje so nam zapeli kaj krasno cerkveni pevci, potem pa je bila lepa igra: „Lurška pastirica.“ Vse igralke so prav dobro rešile svoje vloge. Le pogumno naprej!

Breznica. Dne 13. marcija je umrla v Žirovnici cerkvena pevkinja in vdana družbenica naše dekliške Marijine družbe, Katarina Dolžan, hči ravno pred letom umrlega železniškega čuvaja Antona Dolžan. Pokojnica je imela posebno veselje za petje, za branje dobrih katoliških knjig in časnikov, in za vse, kar bi kaj pripomoglo k katoliški izobrazbi in društvenemu življenju. Vsa vneta je bila za predstave, sodelovala je pri vsaki dekliški predstavi na Breznici ter je večidel imela glavno vlogo. Zadnjič je bila na Breznici na Novo leto. Zelo je bila takrat že bolna, vendar je še v igri sv. Neže predstavljala to svetnico in v Silvini Sardenkovi dramatični sliki „Proti domu“ je isti dan prav ljubko izvedla vlogo Stanke. Tedaj se je poslovila od našega odra in trdno upamo, da je že dospela „proti domu“ k sv. Neži in sv. Stanislavu — Svoji ljubi tovaršici so cerkvene pevkinje in dekleta iz Marijine družbe v sredo dne 15. marcija napravile prav lep pogreb ter so se v mili žalostinki na grobu poslovile od nje.

Marija Nazaret. „Mnogo dopisov, toda ne predolgi“, tega gesla se držé, poročam, kako je

Nazarska Marijina dekl. družba obhajala pustni dan. Na vse zgodaj je prav veliko Marijinih hčerâ prejelo svete zakramente. Dekliško petje v cerkvi so začeli tudi fantovski glasovi podpirati, to je spremenilo „Pust“ v vesel praznik. Več deklet je tudi popoldne prišlo v cerkev obiskat, molit in iz srca veselo popevat božjega Zveličarja in njegovo sv. Mater. In — ni jim žal!

Odpustki meseca aprila 1905.

Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. biti moramo v milosti božji; in 3. opraviti moramo dobra dela, ki jih Cerkev ukazuje za odpustke — Ukazuje pa navadno Cerkev za *popolni* odpustek: izpoved in sv. obhajilo in molitev v namen svetega očeta. Če je treba v namen svetega očeta moliti v določeni cerkvi, je to vselej potebe povedano.

2. *Nedelja, I. v mesecu.* Udom rožnivevske bratovščine trije popolni odpustki: 1) če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2) če so pri mesečni procesiji; 3) če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek tudi onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*.

3. *Sv. Benedikt Filadelfski. Tretjerednikom* popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

6. *Četrtek, I. v mesecu.* Popolni odpustek udom *bratovšč. presv. R. Telesa* v brat. cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

7. *Petek, I. v mesecu.* Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki *gredo* k izpovedi in svedem obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. očeta; b) udom *arat. presv. Srca Jezusovega* danes ali prvo nedeljo proti navadnim pogojem; c) udom *bratovščine presv. R. Telesa* kakor včeraj.

9. *Nedelja, 5. postna (tiha).* Popolni odpustek a) onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*; b) udom *brat. žalostne Matere božje* s črnim škapulirjem.

14. *Petek, Mar. Dev. 7 žalostij.* Popolni odpustek udom *brat. žalostne Matere božje* s črnim škapulirjem v bratovski ali farni cerkvi.

16. *Nedelja (cvetna). Sv. nadangelj Rafael.* Popolni odpustek za vse *tretjerednike*, ki svoje obljube ponové ta dan ali prvo nedeljo potem, ako so ta dan postavno zadržani.

20. *Veliki četrtek.* Popolni odpustek dobi: a) kdor danes eno uro moli ali premišljuje v

spomin, da je ta dan Jezus postavil zakrament presv. Rešnjega Telesa; izpoved in sv. obhajilo danes ali drugi teden; b) vsi, ki *danes* ali *jutri* obiščejo „božji grob“ in molijo v namen svetega očeta; izpoved in sv. obhajilo danes ali na velikonočno nedeljo; c) udom škapulirske bratovščine *karmelske Matere božje* v bratovski ali farni cerkvi; d) onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*; e) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkvâ. (Glej Bogoljub št. 4.)

21. *Veliki petek.* Kdor danes popoldne od 3. ure naprej ali jutri do enajste ure dopoldne žalostni Materi božji vsaj pol ure dela družino z molitvijo ali premišljevanjem, dobi popolni odpustek tisti dan, ko opravi velikonočno izpoved in gre k sv. obhajilu. — Popolni odpustek onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*.

23. *Velika noč. Zadnja nedelja v mesecu. Tretjerednikom* vesoljna odveza. Popolni odpustek a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkvâ; b) udom *bratovščine karmelske Mat. božje* v bratovski ali farni cerkvi; c) udom *brat. naše ljube Gospé presv. Srca* v bratovski cerkvi; d) onim, ki nosijo *višnjevi* ali *črni škapulir*; tisti, ki nosijo *črni škapulir* žalostne Matere božje, pa morajo poleg navadne molitve v namen svetega očeta moliti še 7 očenašev in 7 češčenamarij za duše v vicah; e) udom družbe *krščanskih družin*; f) vsem tistim, ki trikrat pa teden skupno z drugimi molijo sveti rožni venec.

24. *Veliki ponedeljek. Sv. Fidelis. Tretjerednikom* popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi

27. *Četrtek. Sv. Peregrin.* Popolni odpustek udom *brat. žalostne Matere božje* s črnim škapulirjem v bratovski ali farni cerkvi

28. *Petek. Zvel. Lukežij.* Tretjerednikom popolni odpustek kakor 24.

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec april: Krščanska potrpežljivost.

Za posamezne dni: 1. Duh pokorščine. 2. Obilen sad postnih pridig. 3. Nesrečni pijanci. 4. Družba treznosti. 5. Trije mladeniči, da bi nastopili pravo pot. 6. Katoliška cerkev v južni Ameriki. 7. Naši izseljenci. 8. Nesrečna Rusija. 9. Izpolnovanje navadnih verskih dolžnosti. 10. Dar premagovanja. 11. Sv. oče. 12. Mir mnogim družinam. 13. Težko skušana oseba. 14. Zene pijancev. 15. Avstrijski prestolonaslednik. 16. Dobra velikonočna spoved. 17. Več bolnikov. 18. Bolan mladenič. 19. Poboljšanje mnogih mladih ljudi. 20. Mnogi zapeljanci. 21. Srečna smrtna ura. 22. Milost premagati grešne navade. 23. Da bi se vse v Kristusu prenovilo. 24. Požvljenje verskega duha v mlačnih družinah. 25. Goriška nadškofija. 26. Beneški Slovenci. 27. Več oseb v časnih stiskah. 28. Več oseb v raznih potrebah. 29. Več oseb za stanovitnost. 30. Vsi našim molitvam priporočeni.

Še nekoliko naukov dopisnikom.

Še o vnANJI obliki dopisov smo obljubili nekaj povedati. Morebiti boste rekli, da smo preveč natančni, da hočemo vse preveč po predpisih imeti. No, pa s tem, če povemo, kako bi bilo najbolje, nočemo ravno reči, da mora edino tako biti in nič drugače. Vendar marsikdo bi rad kar najbolj prav napravil, pa ne vé, kako naj bi. — Ker smo torej začeli o tem pisati, povejmo vse, kar se tiče dopisov; saj to je splošno podučno.

Dopisi namreč prihajajo v najrasličnejših oblikah: eden velik kakor rjuha in sganen v devet gub, drug majhen, da bi kmalu črke dol padle. Zato povemo, da najprimernejša oblika za dopis je četrtrinka pole (kartelc). Ta oblika ni ne prevelika ne premajhna, in kdor se je posluši, najbolj prav stori.

Dopisi naj bi bili tudi vsaj za silo čedno pisani. Ne zahteva se bogve kaka lepota; a prav preravno pisanih urednik tudi ne more biti vesel.

Še nekaj o pravopisu! Bolj reven kakor pisava je pa mnogokrat — kedar je dopis iz delavniških rok, — pravopis. Nekateri preprosti dopisniki prav dobro in pravilno pišejo, da je treba le malo poprav. Nekateri dopisi so pa zopet taki, da se jih urednik nekoliko — ustraši. Nobene pike, nobene vejice, ali pa na nepravih mestih, male in velike črke vse križem, noben

stavek pravilno narejen. Da takega ne moremo tiskati dati, to je umljivo. In zdaj je treba črtati na vse strani popravljati, vstavljati, ločiti in zopet vezati, da je nazadnje kam podobno. Tamle enkrat smo našli pri nekem kratkem dopisu nič več kakor devetdeset poprav (!) Da bi človek veliko prej sam kaj novega napisal, kakor tako popravi, to je gotovo.

Z ozirom na to bi mi imeli to le ponižno misel in željo, če jo smemo povedati. Če kdo, ki je s pravili slovenskega pravo pisa le malo seznanjen, želi odposlati dopis naj bi ga — preden ga odpošlje — pokazal kakemu bolj izvedenemu, morda domačemu gospodu duhovniku, ako ni v dopisu ravno o njem govorjeno. Tam mu lahko pokažejo in povedo: vidiš, to in to ni prav, to moraš tako in tako napraviti. Pri tem se dopisnik lahko kaj nauči, da bo prihodnjič bolje naredil kajti ravno po smotah se učimo. Če pa urednik sam popravlja, pa dopisnik nič ne vé, kaj ni bilo prav in se nič ne nauči. Ako je potem tak dopis malo popravljen, se lahko kar tak odpošlje; ako je pa hudo prečrtan, prekrižan in popravljen ga še enkrat na čedno prepisite in potem odpošljite. — Tako nekateri tudi ravnajo, a le malo jih je; naj bi se po tem ravnali kolikor mogoče vsi, ki niso zmožni sami vsaj deloma pravilno sestaviti. — Kaj pravite na to? Ali bi ne bilo pametno tako?

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15

(blizu Alojzijevejšča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelo vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda Andr. Cebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

Katol. Bukvarna v Ljubljani

priporoča za

postni čas:

Gecemani in Golgota šola poniznosti, pokorščine in ljubezni do smrti. Cena: z navadno obrezo po pošti K 2 90.

Sv. Frančiška Saleškega Filoteja, ali navod k bogoljubnemu življenju. Cena: z navadno obrezo po pošti K 2.—, z zlato obrezo K 2 60.

(Znesek naj se doloži po p štni nakaznici naprej.)

FRANJA CZERNY

umetniška vezateljica

v Stari Loki šte. 15

pri Škofji Loki

priporoča se v izdelovanje cerkvenih paramentov vsake vrste (kakor masnih oblek, oltarnih prtov itd.) od najpreprostejše izvršitve do najfinejše slikatije z iglo in vezenje z zlatom.

Stari že obrabljeni paramenti se popravljajo najskrbnejše, da so zopet za uporabo kakor novi.

Vse tu navedeno se izdeluje po najnižjih cenah.

405 B. 12-13

? Ali že imaš? te-le knjige?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

Male dnevnice so pošle.

„Vodilo“ za Marijine družbe, Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik „Najboljša mati“ ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1 50, v usaju, zlati obrezi K 2.— in v najbolj lepi vezavi K 3.—.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotrčih, posebno v prodajalni Katol. tisk. društva v Ljubljani, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku Fr. Bleiweisu v Lešah, p. Tržič